

MAGYAR VIDÉK.

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ

ÉS

TÁRSADALMI KÖZLÖNY.

Megjelenik: Szerdán és szombaton.

Előfizetési feltételek:

Egy évre 6 frt.
Félévre 3 frt.
Negyedévre 1 frt. 50 kr.
Egy szám ára 6 kr.

A lap kiadóhivatala **Nobel Armin** könyvkereskedésében van, hová az előzetesek küldendőek, minden egyéb közzétételre a szerkesztő nevére (polgárisoknál épület) czímezendő.

Hirdetések

négyzet centimetryi tér szerint számítottak. — Egyszeri beiktatás ára minden négyzet centiméterét 1 krajczár. — Bélyeg külön 30 krajczár. — Előzetesünk kezdeményben részesülnek.

Nyitl tér petitsorokként 10 kr. számitatik.

Hogyan másoljuk a külföldi törvényeket.

A mi 1872-ki ipartörvényünk az 1869-ki Gewerbeordnung für den norddeutschen Bund mintájára készült. Akkoriban a gazdasági politika minden terén a „laissez faire“ jelszava volt az uralkodó Közép-Europában, és nem csoda, ha ott, hol a törvényhozói művellet lényegileg valamely külföldi minta lemásolásából állt, ott könnyű és egyszerű hálás dolog is volt, „liberális“ határozmányok tekintetében még az egészen eltérő viszonyokban gyökerező külföldi intézményeket is tulliczítani.

És csakugyan, a mi törvényhozáskunk, csak-hogy minden vonalon a modern áramlatok magasztalán lássa és bámulja Európa, nem érte be még a némeket új iparszabadságával sem, hanem feltétlen tabula rasa-t csinált az iparszervezet minden terén, legkevésbé számolva a létező viszonyokkal és kifelé védtelen iparunk fejlettségi fokával. Így történt azután, hogy míg a minta-Gewerbeordnung (mely 1872. január 1-je óta német birodalmi törvény hatályával bír.) péld. a 81. §-ban határozottan kimondja, hogy: „Alle zur Zeit gesetzlich bestehenden Korporationen von Gewerbetreibenden (Innungen, Zünfte) dauern fort.“ — addig nálunk a böles 83. §. dekretálja: „A jelen törvény életbe léptetésétől számított három hó alatt valamennyi fennálló cseh megszűnik.“ Punctum.

Nincs terem egyes szakaszok összehason-

lító idézése által kimutatni azt, mennyivel több észszerű korlátairól és biztosítékairól az iparszabadságnak gondoskodtak Németországban, mint nálunk. — pedig talán Németország ipara és a német iparosok mégis csak valamivel több szabadságot képesek megemészteni! E cikk célja megismertetni azon pótlásokat és javításokat, melyekről a német birodalom törvényhozása tíz év alatt novelláris uton gondoskodott, hogy a gyakorlati életben mutatkozott hiányokon — a vállalkozási szabadság elvének megővése mellett — segítsen, az ott ép úgy mint nálunk beállott fegyelmetelenséget lehetőleg megszüntesse, — a kormány és törvényhozói Olympuson el nem zárkózza a „handwerker“-ek sérelmei és fontos kérvényezési előtt. A II. orsz. iparosggyűlés kérvényének és az orsz. m. ipar egyesület emlékiratának országgyűlési tárgyalása alkalmával, a kormány párt egyedül szónoka Hegedűs Sándor tisztelt collegum, tüzesen el-elenezte az érdemleges határozathozatalt, leginkább azon indokból, hogy a dolog még „nem érett meg“ eléggé, és a kormánynak előbb tanulmányoznia kell, főleg azon rendszabályokat, mikkel a berlini birodalmi gyűlés a hasonló „idegláparoxysmusban“ szenvedő német iparosok kérvényostromát parirozni fogja.

Hát nézzük közelebbről a német birodalmi törvényhozási eljárását és a „minta“-ipartörvény sorsát, és aztán kiki izlése és elfogulatlanúsága szerint vonja le a tanulságokat arra

nézve, mely állami gondozás tárgyát képezik egy hasonlíthatatlannal előrehaladottabb industriális nagy államban is a mesteremberek osztály-érdekei (ideje már, hogy mi is visszahelyezzük régi jogaiba és becsületébe e tisztas címet), nem is szólva arról, hogy ma már a valódi államférfini és kormányzati bölcsesség t a n u l ugyan a külföldtől, de függetlenül, egyesegyedül a szerint cselekszik, a mint saját országának viszonyai a reform-alkotásokat igénylik.

Előre bocsátom, — jó ezt is tudni, — hogy Poroszországban már az 1810—11-ki törvényhozáshozta a teljes iparszabadságot mindazon iparművéssekre nézve, melyek nem tartoztak az u. n. rendőri ipartüzemekhez. (Franciaországban az 1791. február 16. és márcz. 28-ki törvények szüntették meg a cseh-kivált-ságokat és az iparvállalkozás korlátait.) A 70 év előtt inaugurált korlátlan iparszabadság Poroszországban az önálló iparosok testületi viszonyaiban csakhamar teljes szervezettelenséget, a tan- és munkaviszonyokban teljes fegyelmetelenséget idézett elő, úgy, hogy évtizedeken át meg nem szűnt a porosz kormány ostromlása gyökeres ipartörvénykezési reformok végett. Ismételve el-eléjtett és újból megindított hosszas tárgyalások eredményeként meghozottot végre az 1845. jan. 17-ki porosz ipartörvény, mely helyreállította az „Innung“-ok némely testületi jogait, mint péld. a társulati tagok és a tanoneczok és segítők közti viszony, valamint a

T á r o z a :

ISI ÉS MISI.

(Elbeszelés.)

(I. folytatás.)

Mellette egy kis fehér, mezitlábos alak állott, ki egy pillanatig bámulva nézte őt nagy szemével, s azután örmékiáltásba tört ki.

— „Károly bácsi, Károly bácsi, ez már igazán szép, hogy te megérkezél. Gyere hamar, Misi, a Károly bácsi van itt.“

Az ajtóban egy másik fehér, mezitlábos alak jelent meg, valamivel kisebb az előbbinél, de bámultában annál nagyobbra nyitl szemekkel.

„Tájol báci, hoztál nekünk bonboncukjot.“

„Igen is, szép öcsém, kaptok bonbot“ vizsonzá Kutassy örvendve, hogy nem felede el e szükséges kézzel a fővárosban ellátni magát.

„Hajnem most hagyjatok engem aludni, mert nagyon fáradt vagyok.“

Isi és Misi mozdulatlanul álltak helyükön.

„No, nem halljátok. Feküdjetek le ismét s legyetek egészen csöndesek.“

A négy botorkáló lábacska az ajtóig retirált, ott azonban szilárd állást foglalt.

„Károly bácsi?!” kezdé ismét Isi a szerény kérdés hangjánt.

„Én aludni akarok még; már mondtam nektek“ — Tanárunk erélyesen a fal felé fordult.

„Tájol báci“ — hallatta magát Misi.

„Úgyan mit akartok?“

„Sok bonboncukjod van?“

Egy nagy skatulával tele, de ti egyetlenegy darabot nem kaptok, ha nem hagytok engem békében. S a paplant egészen a föléig húzta fel a szegény tanárunk, hiába várva arra, hogy kedves unokaöccségei ágyaikba visszatérnek. Ezek mintha csak az ajtó küszöbibe gyökereztek volna.

„Károly bácsi!“

Semmi felelet.

„Tájol báci.“

„Ejnye, ez már sok. Mi az Isten nyilat akartok?“

„Károly bácsi, nem adná oda nekünk most a bonboncukjot.“

Kutassy egy ugrással a földön termétt, úgy hogy Isi és Misi, kik nem igen tudták, mire vonatkozik e sietség, kiabálva szaladtak szét, aztán kofferjéhez szalad, felszakiítja s oda dobja nekik a skatulyát.

„Neszték, semmirevalók, hanem most aludni akarok ám.“

Diadalmas arcczal húzódtott vissza a két szittyá szakmányával, míg tanárunk boszankodva vankosra bajta fejét.

Hasztalanul iparkodott szép álmának imént megszakított fonalt tovább fűzni. Végre szándéka sikerülni kezd. Gondolatai ismét szabadon kezdtek uszkálni, mint a könnyű fellegek az ógboltozaton, vagy mint a kis csónak a tó árjában.

De ime lábán valami fölfelé kuszik. Megijedve nyitja fel szemait. Isi éppen azon fáradozik, hogy az ágyba felmászson.

„Mit csinálts te?“ kérdé eliszonyodva.

„Hozzad akarok az ágyba menni. Gyere Misi, gyere, Károly bácsi maga mellé vesz minket.“ S mielőtt szegény tanárunk megfontolhatta volna, hogy ilyenül vakmerő megtámadás ellen mily óvó eszközöz kellene nyulni, mindketten az ágyban vannak s kényelmesen elhelyezik magukat. Misi a bécinak védelmül magásra húzott térdére ül, s vidáman elkezd lovagolni s mindannyiszor, valahányszor a bácsi kísérletet tesz, hogy őt ledobhassa, határtalan nevetésbe tör ki, s kicsi gömbölyü kezeivel mindenhová belefogózik nem törődve azzal, vajjon azok a testrészek, melyek ujjai alá kerülnek, támoszkodásra rendelvek-e?

„Én is lovagolni akarok“ kiabált Isi s a bácsi mellén szépen keresztül terpeszkedik s elkezdé lágy, mérsékelt tempóban.

„Az asszonyok kis papucsban, Lassan, szépen, finoman“

Majd: De az urak gyorsacskán Lovagolnak paripán.“

Az utolsó két sor úteme már élénkebb, de még csak megjárja.

Ám most jó a java :

A parasznak vad lova Száguldozva fut tova Gyá, te fakó, gyi, gyi!

Mintha csak esztét visszette volna, úgy ugrált Isi Károly bécinak mellén ide s tova. A boszantó lökések s a nem is sejtett ilyenül gimnasztikái gyakorlatok annyira zavarba hozták Kutassyt, hogy első pillanatban azt se tudta, mibez fogjon. Végre sikerült neki egy erős mozdulattal lovaglóitól meg-

különbféle segélypénztárak feletti felügyeletet, a tan- és munkaviszonyra néve kötelező szabályzatok alkotását, a társulati díjaknak végrehajtás utáni behajtását stb., függővé tette továbbá a tanoncztartási jogot a mester-vizsgától, mely azonban nem a társulat útján, hanem állami vizsga-bizottságok előtt volt leendő.

De már 3 évvel későbbem még tovább ment a porosz törvényhozás a „reactio” terén (látjuk, hogy a többnyire véresen kivívott alkotmányos jogok mézes hétében sem tekintették a politikai szabadságot azonos fogalomnak az ipar korlátlan gyakorlatával). Az 1849-ben éltelbelpött poroszországi novelláris törvény visszatartja a mester-vizsgák intézményezését, nem csak a tanoncztartási jog, hanem a kézműipar önálló gyakorlatának feltételeit is; a társulati tagoknak a társulat előtt, a köteleken kívül állóknak az említett állambizottságok előtt kellett a vizsgát letenni, — az 1849-ki novella behozta továbbá újból a kötelező tanoncz-vizsgákat, megállapította a minimális tanidőt és a segédké évek, az önálló ipartársúshoz megkivántatott életkort, eltiltotta a mestereket más iparigébeli tanonczok és segédek foglalkoztatásától stb.

Látjuk a röviden érintett előzményekből, hogy az ugrás még első rendű kulturálfeladatokban is megoszulja magát az előbb-utóbb kirelheltenül az ugynevezett „reactio” ösvényeire vezet. Amde a német „Gründlichkeit” és doctrinarismus nem vonta le az előző felszárzási tapasztalataiból és experimentumából a kézzelfogható tanulságokat, hanem megajándékozta nem csak nagy Németországot, hanem, fájdalom, mondhatjuk közvetve Magyarországot is avval az 1869-ki minta-törvénnyel, melyen ma már, tíz év múltával ismét anyai a foltozás, hogy jó szemévege legyen annak, aki az eredeti dísz-szöveget és szabást felismerni akarja.

Már 1876. április 8-án kihirdetett az első, 1878. július 17-én pedig a második novella, az előbbi vonatkozott a segély-pénztárra, az utóbbi pedig a tanoncz- és segédmunkás-viszonyokra: t. i. többek közt behoztatnak ismét a munkatölvények a 21 életig nem haladó segédmunkásokra néve (107. §.), behoztati az iskolai kényszer a 18 éven aluli segédekre és munkásokra néve is (120. §.), a tanoncz felszabadítási levelek kiállításával az ipartársulatok ruházatnak fel (129. §.) stb.

A fődologra csak most térünk: a mi illeti t. i. az ez évben határozatba ment gyökeres megváltoztatását az ipar szervezetre. („Innungwesen”) vonatkozó határozmányoknak, Németor-

száiban épűgy, mint nálunk, főleg a kézművesség terén elharapódzott tökéletes desorganizatió, a munkaviszonyokban minden rend és fegyelmel felbomlása adott okot a sok száz kérévényre, melylyel az „Innungok”-nak és „Verbände”-knak egész serege a birodalmi tanácsot ostromolta. Be nem várva a Maybach porosz kereskedelmi miniszter által a fennálló ipartársulati szervezet reformja érdekében legszélesebb alapon megindított nyomozások eredményét, Seydewitz és társai javaslatot terjesztettek a birodalmi gyűlés elé azon irányelvekre néve, melyek utasításul adassanak a birodalmi kormányoknak az 1869-ki ipartörvény czélbavett újabb revidisiójánál. E javaslatot a birodalmi gyűlés f. é. márczius 17-ki ülésében tárgyalta és azt egy 21 tagu speciális bizottsághoz utasította „jelentés és javaslattal végett.” — épűgy, mint az iparos beadványait a mi képviselőházunk még mult évi október hóban a közgazdasági bizottsághoz tette át. Csakhoogy Berlinben ez sem történt meg érdenloges tárgyalás nélkül, melyben Ackermann, Günther, báró Hertling, Delbrück, Sezaniecky, Kayser, Kleist-Retzon képviselők vettek részt. Mind megannyi felszólaló a kérdés beható ismeretéről, valamint arról is tesznek tanúságot, hogy a „Junkerek” hazájában egészen más fontosságot tulajdonitanak a „Handwerk” ügyének, mint hol is csak — mondjuk Afghánisztánban.

A 21-es bizottság jelentése a birodalmi gyűlés f. é. május 5-ki ülésében került tárgyalás alá; alig két hónapra volt tehát szükség, hogy a bizottság érdenloges, fizetesen pontozott javaslatul lépjen a ház elé, míg a t. közgazdasági bizottságunk nálunk 7 hó kellett, hogy — egy csomó igen csinos frazzisal, a magyar kézműiparosok azonos ügyén elverje a port és a hozzá utasított kérdésekről érdenloges véleményt ne mondjon.

A javaslatot a birodalmi gyűlés f. évi május 5-ki ülésében egészen lényegtelen nehéyzónyi közbeszúrásokkal a birodalmi kormányk adandó utasításképen elfogadta. E szerint a „minta”-ipartörvény ismét oly irányban fog módosítottatni, hogy a társulataba való belépés bizonyos tan- és segédeskedési időtől és mestertörvístágtól tehető függővé, a társulati gyakorlatját a felügyeletet az iparigébeli összes tanoncz- és segédkények felett, a társulati díjak, nemkülömben a társulat által kiroított bírságpénzek közigazgatási uton hajtatiak be, csak társulataban álló mesterekkel adathatik meg a tanoncztartási jog, a társulatok képezik az államal szemben a kézműipar törvényes képviseletét stb. stb.

Már most kérjük mindazokat, a kik a II.

orsz. iparosságulés által elvben kimondott kényszer-ipartársulatsukat mint új kiadásu czéhekét iparkodnak a szabadelvűség révén discretditálni; legyenek elég öszinték és igazságosak bevállani, a II. orsz. iparosságulés által tolmácsolt kívánalmakban, vagy a német birodalmi gyűlés fenti határozataiban lappang-e több „czéhszellems és „reactio”?

En ugy vagyok meggyöződébe, nem „reactionarius” sem az egyik, sem a másik. Németországban ép ugy érzik egy életerős ipar szervezet hiányát, és ép ugy érzik a rosszul értelmezett és rosszul alkalmazott szabadiparnak káros kivééseit és közgazdasági pusztításait mint mi érezzük. Csakhoogy a németek kerüli uton akarják azt elérni, a mire mi „nyilt sikkal” törekszünk. Ott — csupa „Principienreiterei”-ből — idegesen kerülik a társulati kényszer (Innungszwang) kimondását azonban az Innungokat oly kiváltásokkal ruhazzák fel, melyekre mi nem is gondolunk, és melyekben mi is némi avult czéhszerűtséget látunk; — mi ellenben mindenekelőtt kötelezővé akarjuk tenni a társulati köteleket minden mves iparosra néve, és a minimumát kívánjuk a fenti testületi jogoknak, mert már a szabkeli öszszeműködés biztosításában látjuk a főgarantiamat azon czél eléérésére néve, melyre Magyarországnak jelen közgazdasági politikai függősége mellett bizonyára legalább is annyira kell törekedni, mint a hatalmas, gazdag iparos államnak, Németországnak.

Ha tehát a kormány által közelebb egybeahívandó iparigazsáktanácskozmányok „tudós” tagjai hajlandók lesznek odáig elmenni (vagy akár egy-két stációval innen is maradni), hogy a minta-ipartörvény tudós hazájában máris tényleg eljutottak, — akkor szent lesz közfünk a béke.

Ráth Károly.

TANÜGY.

Jelentés

Az *Eötvös-alap központi gyűjtő bizottságának* 1878. jun. 21-étől az 1879. május 31-ig tartó működéséről. (Felfarastott a III. egyet. tanács-gyűlés által kiküldött ügyrehabító bizottságnak 1879. évi január 1-én tartott ülésén.)

(1. folytatás.)

A budapesti közszgi iskolákban a bizottság indítványa és kérelme folytán éltelbelpötvetett iskolai perselyek is szépen jövedelmeltek, és igazolták a hozzájuk kapcsolt várakozást. Ugyanis, jóllehet azoknak jövedelme csak részben illeti az alapot, mindazáltal a f. é. jun. 21-ig 45 frt. 27 krt; azontul pedig 24 frt 17 krt; összesen 69 frt 34 krt jövedelmeltek az alapnak, mely öszszöggöl magára a lípótvárosi iskolára 24 frt 7 kr. esik.

szabadulni, s Isi a jobb, Misi a baloldalon sirva pottyantak le az ágyról.

„Várjatok csak, majd megtanítok én titeket lovagolni.” — Szorgosan megvizsgálta aztán tagjait, ha épek-e még; s közben így filosofált tovább: Mily szemtelen fiézkők ezek, ha apjok volnék, majd megtanítanám én őket morésre. Valakit kora reggel így megkínozni.

Nem, ha ezek a hízás élet örömei, úgy én előre is szépen köszönöm, nem akarom, hogy részem legyen benne.

„Ugyan szűnjetek meg már egyszer ordítástokkal.”

Mindkét fu még inkább alkalmazásba veszi hangszerét.

„Isi, most már elég. Halgass már egyszer. Te Misi, nem pityeregél már eleget?”

Ugy látszik, hogy nem; mert Misi előadását változatlan erővel folytatja tovább.

„Oh ezek a micsodák! S ezeket mondta anyuk, kedves szófogadó gyermekeknek!” — Ha elhallgattok, Isi meg Misi, úgy csinálok nektek reggeli után sípot.*

Isi szünetet tart, s bizalmatlan oldalpillantással kihívó hangon mondja:

„Hiszen te nem is tudsz sípot csinálni.”

Ez már Kutassy becsületét sértette. — „Oh, majd meglátjátok.” —

„Aztán, fűyülni is fog az a síp?” —

„Hogyne, mint a gőzkocsi. Hát csak öltözötök fel s elmegyünk a patakhoz s hozunk fűzfavesszőt.

Isi egyszerre talpra ugrott:

„Hallod Misi, Károly bácsi sípot csinál nekünk. Böske, Böske, gyere hamar, öltözés fel minket!”

A megzavart reggeli álmok miatti mély sőhajjal hagyta el Kutassy ur ágját. A vasárnapi nem kezdődött ugyan oly nyugodtan, mint ő várta volna, mindazonáltal mindez még reggel korán történt s a nap további folyamában elég nyugalommal bízathatta magát. Hamarosan felöltözött hát, megöltözött, s unokáicserei étetését Böske gondjára bízván, lesétált a kertbe, hol minden virágban, minden levélen harmatecepp csillogott, s hol élvezettel szívta magába a virágok illatával vegyített úde levegőt.

Miután jó ideig esodálattal szemlélte a kert szépségét, vágy támadott benne a szomszéd kertjének megismerésére is. Egy meglehetősen magas fal azonban akadályozta abban, hogy oda átneheszen. Nemskóra sikerült mégis oly helyet találnia, hol a fal szétosztó kővei a felmászást részben megkönnyítették, s így a kert áttekintését lehetővé tették:

Nővére szavai ismét eszébe jutottak. Vajjon lesz-e oly szerencse, hogy megláthassa azt, kire Ilka szavai ezelőztak.

Alig tette fel magának a kérdést, midőn világos reggeli öltözetben egy fiatal hölgyet pillantott meg, ki a virággyánk közt sétálgatott s itt-ott lehajolt, hogy a kezében tartott virágoskört egy-egy új szállal szaporítsa.

Sokkal távolabb volt a hölgy, hogysen a

széles szakmakaipal által majdnem egészen elföldött vonásait Kutassy felismerhette volna, s már felt, hogy szemeli cím elém eltűnik, midőn egy terrorsabokor a hölgyet tanárunk közelébe esalta. A nő felemelte fejét. Kutassy ur a meglepéses gyenge kiáltással hallatta. Hísz az Szívós Etelka kisszonya, a téli évad legelegansabb, legűnnepelebb hölgye volt, a női nem valamennyi képviselőinek legszeretreműltöbbja és legszelmesebbja, az egyetlen, kinek látásánál Kutassy ur vére pezsgésbe jött, s kinek közelében lehetetlen volt az aglegégnység kellemének oly élűnk tudatában lenni, mint máskülömben az ő szokása vala.

„Ah Szívós k. a! Rendkívül öröndek, hogy meggyednek jó reggelt kívánhatok.”

A hölgy meglepetve tekintett fel, s mely pirborítá el vonásait, midőn Kutassyt az ő sajtáságos észlelő tornyán észrevette, s könnyedén viszonzotta az üdvözlést.

„Bitorokodnám kérdezni, hogy miképpen szolgált egészségére a kaszinóból, ha nem látám, hogy a kezében tartott virágok egyike sem hasonlítaható össe arczának rózsáival.”

Etelka k. a. kissé gunyosan mosolygott. „Nem volna tán szélszerűbb, e bókort a legközelebbi évadra fentartani. Mi szegény vidékiek aligha tudjuk azokat kellőkép méltányolni. Hogy van kedves nővére?”

„Ő tegnap férjével elutazott, s csak ma éjjel tér haza. Egyelőre benem látja Keggyed a birtoknak, mindennek együtt, a mi itt él és lélekszik, korlátlan uralkodóját.” (Folyt. köv.)

Azon magányos adakozók és gyűjtők közül, kiknek kegyessége s buzgalma által az alap a múlt évben is öröndetes gyarapodást nyert, különös hála érdemelnek a következők:

a) Balázs Árpád, a keszthelyi gazdasági intézet igazgatója, kinek közbenjárására a múlt évben ott tartott vándorgyűlés alkalmával 100 frt, — rövid idővel később 25 frt 11 krajny adomány folyt be az alap javára.

b) Ugyancsak ez alkalommal Tamássy József, a budapesti népszinház jeles tagja, vendégcserepelése által 30 frt szerzett az alapnak.

c) A keszthelyi vándorgyűlés alkalmával a helyi fűrdőnél tombolajátékkal egybekötött táncvizgelőt tartott az Eötvös-alap javára, s ez, — jóllehet annak jövedelme csak felszerlésre illetté az alapot — 52 frt 9 krajny hasznot hozott.

A derék keszthelyiek az Eötvös-alap iránt jóindulatukat még azzal is tetézték, hogy néhány héttel a gyűlés után, az első tombolából fennmaradt nyeregménytárgyak kisorsolása végett új vigálmot rendeztek s az ez alkalommal befolyt összegek is felé — 64 frt — az Eötvös-alapnak ajánlották fel, ugyanezen az ottani szegény iskolák gyermekei javára tartván fenn.

d) Ugyancsak a keszthelyi gyűlés egy új reményűk jövedelmű — főrészt is nyított az Eötvös-alap számára. Ez alkalommal ugyanis elhatározták a gyűlés, hogy a fűrdő-igazgatóságokat arra kéri fel, miszerint engedjék meg, hogy a fűrdő-lehelyiségül egy-egy perszely állítsák fel, s az abban begyűlendő összeg részben az ottani szegény tanulóknak, részben pedig az Eötvös-alap javára adományoztassék.

e) Kiváló hála érdemes Hegedűs János, mezővári felkász-tanító is, a ki a saját körében, rövid idő alatt 136 frt 80 krt s egy aranyat gyűjtött az Eötvös-alapra.

f) Vargha István, nagykőrösi, Bálinth Mihály, eszterláki tanítók és Gróó Vilmos, gömörmezei tanfelügyelő, a múlt évben is kiváló buzgóságot fejtettek ki az alap érdekében, tekintélyes összegre rugó gyűléssel gazdagították.

g) Nem mulasztathatjuk el, hogy a legmélyebb hálaival meg emlíkeznék az alkalommal Tóth József, pestmegyeri kir. tanfelügyelő uról is, a ki saját kerületében 500 oly tagot szerzett az alapnak, a kik irásban kötelezték magukat, hogy az évi tagsági díjat 25 krajny részletekben fogják beszállítani.

Vajha e nemes példát a többi kerület tanfelügyelői is követnék! Ezen uton csakhamar megvalósulhatna azon remény, melyet a bizottság az Eötvös-alap jövője felől táplál.

Több nevet hozhatnánk még fel a pénztári kimutatások alapján, annak bizonyására, hogy az Eötvös-alap eddigi pártfogóit nemcsak megörizte, de azoknak számos újabakkal is szaporította; ezt azonban — időkimérés szempontjából is — a majdan megjelenendő részletes kimutatásnak kell fennmagunk.

Egy fényt azonban búska örömmel jegyzünk fel még az alap történetének lefolyt időszakából.

Ugyanis Lakits Vendel, budapesti igazgatótanító ur, a ki az általa irt tankönyvek szármalékaiból már az előt is tekintélyes összegekkel gyarapította az alapot, s a kinek a keszthelyi kirándulás fényes eredményében is kiváló érdeme van, azon 200 frtnyi tiszteletdíjat, melyet a III. egyes. tan.-gyűlés végrehajtott bizottsága a múlt egyetemes tan.-gyűlés naplojának szerkesztéséért neki megszavazott, nagylelkien az Eötvös alapnak ajánlotta fel.

Fogaia e nemes áldozatkészségéért a bizottság köszönetét és hálaát Magyarországon összes tanítóinak nevében.

Az öröndetes tények előrebocsátása után még az az van hátra, hogy az Eötvös-alap által kihirdetett legutóbbi pályázat eredményéről tegyünk jelentést a bizottság előtt.

A pénztári számadásoknak f. é. jan. 18-dikán történt lezárta alkalmával a következő eredményt látni ki:

1878. évi jan. 21-től e napig lefolyt adományképen	2970 frt 28 kr.
évi járulékok gyanánt	631
költségekre	2 . 70 . .
összesen	3603 frt 98 kr.

vagyis 1102 frttal több, mint a megelőző évben. Kialott pedig részint ösztöndíjak és segélyek, részint póstadíjak és egyéb apróbb költségek

fejében 2356 frt 91 kr. Maradt tehát tiszta jövedelem gyanánt 1147 frt 07 kr. Hozzáadva ehhez a múlt 1877. év végén fennmaradt 2173 forint 03 krajny összeget, — ez alkalmommal az alap vagyona 3320 frt 10 krt tett, — ehhez járulván még az eddig tökésként vagyon, u. m. 1734 frt 50 kr. s annak kamatai.

Ezen eredmény folytán a számvizsgáló bizottság azon javaslatot terjeszté a központi gyűjtőbizottság elé, miszerint a harmadik évben befolyt összegben az idén részint ösztöndíjak, részint pedig segélyek gyanánt 1650 frt osztassék ki olyformán, hogy:

- a) Egy egyetem hallgató kapjon 200 frtot,
- b) Egy másik egyet. hallg. 150 frtot,
- c) Egy harmadik egyet. hallg. 100 frtot,
- d) Főgymnasiumok, főreáliskolák felsőbb osztályaiban, képezdekekben és akadémiákon tanuló ifjak részére osztassék ki összesen 8 ösztöndíj 100—100 frtjával.

A még fennmaradt összegből alakítottassék öt segély, mi pedig:

- a) három 100—100 frtjával,
- b) kettő pedig 50—50 frtjával.

A központi gyűjtő-bizottság e javaslatot helyesléssel fogadván, a pályázatott annak értelmében kihirdette, a folyamodványok beklérdesére határidőül a f. 1879. évi május 1-jét tűzvén ki.

Ezen pályázat folytán a kitűzött határidőn belül összesen 31 folyamodvány érkezett a bizottsághoz, melyeknek átvizsgálása s ennek alapján az ösztöndíjak és segélyek mikénti kiosztására vonatkozó javaslat elkészítése egy albizottságnak adatott ki; ezen albizottság munkáját a központi bizottság is változatlanul elfogadván, az — végleges elintézés céljából — a gyűlésnek már előterjesztetett.

Ime, ez azon eredmény, melyet a bizottság az Eötvös-alap fennállásának e harmadik évében felmutathat.

Egy futólagos pillantás a lefolyt évek és a legutóbbi év eredményére, mindenki meggyőzhet arról, hogy ez intézmény évről-évre nő és gyarapszik. Leginkább mutatja ezt az egyes években kiosztott ösztöndíjak és segélyek száma. Ugyanis:

Az első évben az Eötvös-alapból csak hatan, a másodikban már tizen, a jelen harmadik évben pedig már tizenhatan részesülhettek.

Oly fényes eredmény ez, melylyel Magyarország tanítói méllán büszkélkedhetnek. Igaz, hogy az idei fényes eredmény legnagyobbrészt azon tekintélyes és az alap eddigi történetében páratlanul álló adománynak köszönhető, a melyet a fővárosi tanestület VI. kerületi köre szerzett meg az Eötvös-alapnak. De hisszük s reméljük, hogy azt a szép eredményt, a melyet a lefolyt évben egy tekintélyes tanestület egy maga felmutathatott, buzgó akaratall és a jó ügy iránti tevékeny lelkesedés mellett Magyarország összes tanítói, a hazánkat legutóbb irt súlyos csapások dacára is, fokozott mértékben elérhetik.

Mert hisz, minél nagyobb a szükség, annál inkább vagyunk utalva az ösztetartásra; s ennek áldásai éppen a szükség pillanatában mutatkoznak legfényesebben!

(Folyt. köv.)

A pápai négy osztályú polgári leányiskolájánál az 1880. A1. tanév a növekedék szabályszerű beírása szeptember 1—4. napjain történt deklarátió 12-gyel és délután 3 óráig 5-ig az intézet igazgatói irószobájában (Szentiment-épület emeletében).

A polgári iskola I. osztályába csak 9 éves vagy idősebb növekedékek vétettek fel, kik valamely nyilvános elemi népiskola egy osztályát legálább előrendül sikerrel végeztek. vagy felsőbb helyről engedélyezett magánintézetekből jó eredményre látogattak.

Mindazok, kik minál az elemi népiskolát teljesen be nem végeztek, óhajtanak a polgári iskola I. osztályába fölvenni, vagy kik minál házánl oktatottak a megkövetelt bizonyítvánnyal ellátva ninesenek. — fölvetélt vizsgálatot tan. bizonyítvánnyal ellátva ninesenek. — felvetélt vizsgálatot tan. bizonyítvánnyal ellátva ninesenek. — felvetélt vizsgálatot tan. bizonyítvánnyal ellátva ninesenek.

esetben fölszerelt körvényeiket szeptember végéig az igazgatószobához benyújtani kötelestek.

A francia nyelvű vagy zenére minl rendkívüli tárgyakra önkényű vállalkozó növekedék a szabadon választott tantárgy tanításért külön díjat fizetnek havl részletekben, még pedig a francia nyelvért havonként 1 frt. zongoráért 2 frt.

A kik az év elején egyik vagy másik rendkívüli tantárgy tanulására vállalkoztak, s az így alkult osztály kedv-ért a tanítás elrendeltetését megkezdelték, azok a magok által kijelölt tárgyak megszakítás nélküli és szorgalmas tanulása épen ugy kötelezettek, minl a rendszeres tantárgyak tanulása.

Oly növekedékek, kik egy vagy két tantárgybol másodrendbe estek, vagy a vizsgálatokat beagazolható okból letenni elmulasztották, a tanári kar által javító vagy pótvizsgálatra bocsátanak; a letenniél több tárgybol bukottak az illető osztályt ismételti kénytelenek.

Vétkéről érkezendő növekedék elszállásolás s illetőleg teljes ellátás végett az igazgatósághoz forduljanak, mely rajta lesz, hogy e tekintetben is jutányos ár mellett az illetőkről gondoskodva legyen.

Kelt Pápán, 1880. aug. 20-án. Az igazgatószobán

Vidéki levelezés.

Veszprém, 1880. aug. 24-én.

Tekintetes szerkesztő ur!

A ki szeret ábrándozni: menjen Pétre. Sokáig tartozkodtam Önök között, bizonyosan tudom, hogy e kedves kis helyet kevesen ismerik eléggé. Palotához közel, egy kesz erdőszoroszata halom aljában, elrejtve, eldugva, csendes és zajtalan. — De mit mondom, . . . mellette zugva, robogva rohan el a mozdony . . . s ha leszáll az est, s a kandi hold áttör szelid fényével a százados lombokon: esőrog a futó patak, zug a malom, van zaj, kellemes és aundáló. A halom aján, áthatlan sűrű bokrok között kanyarog a „gróf út“; ábrándoz a ballagtalan rajta, . . . míg egy-egy helyen szétválnak a bokrok, előttünk kelepel a malom, a réten esieseregnek a tücskök. . . . zizegnek az ősi bogarak. — Mőgöttünk setét és komor a halom oldala: előttünk idyllicus kép.

Kevesen vannak, kik fölkeressik e helyet; igaz, hogy ez nem is országghírű fűrdőske, de találunk itt kényelmet, nyugalmat, és a mi legfőbb: szabad természetet, melynek kedves ölében lehunlanak a lélek bilincsei, lecsillapulnak a zajongó végyák; . . . a szív, ha fájdalma van: enyhületet, ha tisztá: szelid érzelmeket lel.

Megvannak rendez vendégek, a kik minden évben fölkeressik, és nem bánják meg, hogy ide jőttek.

A vendégöl nyájas és tisztá; a fűrdő szép virágos kert közepén, mint egy kis sabinium. A kert porondjában; a balzamos illat üdösödést ad a testnek, s a szép elrendezés izlésünket elégti ki.

Egy szóval, a nem sejtett szépségek meglepnek, s ha csak egy napra volt szándékunk kirándulni: ott maradunk egy héti.

Ezen a vidéken jobban ismerik, és időnként inkább és inkább fölkeressik. — Néha mulatságokat is rendeznek, s ilyenkor Felhívárról, Palotáról és Veszprémből elég számosan rándulnak oda ki.

Még most is vannak néhány vendégei, kik ugy akarnak e helytől elbuzsuzni, hogy e hó 28-án egy kis táncvizgalmat rendeznek.

Ime, mulatni is lehet ám Péthen! Sajnálom, hogy most, a fűrdőidény lejártával mehettem csak ide ki, s csak most ismertemhetem némiképp e helyet.

Azzal végzem, a mivel kezdtem; a ki szeret ábrándozni, menjen Pétre! Innét nem elfáradva, kimerülve, de újjászülette tételt vissza.

Tek. szerk. urat pedig kérem, legyen szives e pár sornak becses lapjában helyet keríteni.

Acutus.

Felhívás!

Honfiak és honleányok!

Magyarország legnagyobb fának, Kossuth Lajosnak f. hó 24-én ünnepeleendő nevenapja alkalmából önkaratlanul emlékeznünk kell oly intézvények és mozzanatokról, melyek a nagy honfi tetteiből kifolyólag közvetlen összefüggésben állanak a nagy hő személyével.

Íde tartozik évsz sorban a honvédméhenáz. — Egy intézet, melynek fennállása minden honfi szívet megalégedéssel eltölti, tekintve azok sorsát, aki a dicső években Kossuth Lajos által lelkesedve, szabadságunk és kedves hazánkért küzdve, véreztek; mely menház, a hős hadserg hadastályainak nyugalmas s gondtól ment menhelyt nyújt.

Egy nem különben önbecsülésünket emelő, különösen későbbi nemzedékeköl a pietást ébresztő vállalat továbbá; — hogy a közismert szent ezblöket elvérzett aradi vértanúknak adózkodó hálaöl

telenségnek — egy emlékkre emelendő szobor felállításával egyszersmind is eleget tegyünk.

Honfai! Honleányok! Hozzatok egy piétsá-
 áldozatot azon hősök szellemének, kik szabadságot
 s hazaféltért a vértani halált szenvedtek. Mutas-
 sátok meg főiainknak, hogy ámbár ezen hősök ha-
 landó teste hamuvá már elporladt, a piétsá ezek
 emlékét késői nemzedékek számára hálában meg
 bírja tartani.

E hazafiui ezélnak mentől előbbi lehetővé
 tételére, illetőleg tetterés elősegítésére adom ki
 legnagyobb hazánkúia: Kossuth Lajosnak életi hí
 arczképet, mi általa a felnővő ifjúsággal a nagy
 hős és hazafi, nemkülönbön nagy tudós arczol-
 arczra ismertetik; — hogy nagy tettei iránt a piétsá
 mindenkor ébrentartassék és a hazaszerető —
 ezen legszembet érő érzelem, mely általa oly
 páratlanul képviselgetett, ezenél is példájához ké-
 pest táplálkodva, tiszta lánggá serkentessék.

A legutóbbi felvételt után készített életi hí,
 olajnyomatu, 50 centiméter széles és 64 emtr ma-
 gas, díszesen kiállított 11 centiméter széles barok-
 keretben foglalt arczképet alólírott, a példátlan ol-
 csó árért (kerettel együtt 7 forint) megrendelésre
 megküldi. — Hogy pedig mindenki a kegyeletes
 czél előmozdításában részt vehessen, ezen összeg a
 képnék lehető legnagyobb körökbeni elterjedhetése
 érdekében is 3 részletben törleszethető.

A tiszta jövedelem egyenlő részekben az em-
 litett menház és az aradi vértanuk emlékszobera
 javára fog fordíthatni.

Kelt Budapesten, 1880. évi augusztus hóban.
 K r i á c s y J ó z s e f,
 az országos honvéd-egyletek központi választmányának elnöke.

A tiszta jövedelem egyenlő részekben a hon-
 véd-menház és az aradi vértanuk emlékére eme-
 lendő szobor javára fordíthatik.

Jegyzet: A 2-ik részlet 2 frttal a kép átvé-
 tele alkalmával fizetendő, mely a szállítási és csö-
 magolási költségekkel együtt utánvételezethetik.

A 3-ik részlet 2 frttal egy hónappal a kép
 átvétele után fizetendő.

Quodlibet.

Első szerelem.

Es ist eine alte Geschichte,
 Doch bleibt sie ewig neu. Heine.

Szeretem!... Beh régi thema:
 Emberek meg istenek
 Kiserlek meg a megoldást —
 Hasztalan! veszötötenek.

Ezt az örök-ifjú thémat
 Variáltak eleget:
 Majd én hagytam ott a kedvet —
 Majd a kedves engemet.

Vallomásim' majd barnánuak,
 Majd meg' szokénekekev. —
 Töböt gyóntam szép asszonyak
 Mint a papnak — többet én!

Jó az Isten, megbocsátja:
 Hisz', ki sokat szeretett,
 Annak — Jézus maga mondta —
 Sokat elnézni lehet.

* * *

Legelőbb egy barna lányba
 Bolondultam; száve láng,
 Szeme jácziút, arca rózsza:
 Égi kéj közt szárnyalánk.

Úgy szerettem, mint virágszál
 Szereti a harmatot;
 Úgy imádtam, mint imádja
 Uzsorás a kamatot.

Rózsám minden pillangótul
 Általam megörzözték;
 Nem tüzém kellebmer nyíltan —
 Töböt vigyázat kell-e még?!

Nem tüzém kellebmer, feltűnt
 Mégis a szép rózsaszál:
 Jó hiszemű voltam én és
 Jó szemű amice Pál.

„Nem valami kedves ember
 Pál barátia!” — szölt a lány;
 Pál meg gúnnyolt: „Ilyen szépség
 Nincsen sok, csak egynehány!”

Nem volt közöttük nagy rokonszenve;
 Amde nyugtot nem lelék, —
 Pedig dolgom volt ugyancsak, —
 Míg egymást szenvedhették!

Barátkoztak; meghozák ez
 Alldozatot kedvemért....
 Hanem ah! ez áldozatnál
 Szép regényem véget ért!

Kik egymást nem szenvedhették,
 Összeszoktak végre már, —
 És barátom megszoktette
 A leányt... „Szegény tatar!”....
 Weiss Lipót.

Vidéki és helyi hírek.

Töböt oldalról hozzám utazott kérdésre van
 szerencsém a t. közönséggel tudatni, hogy az „If-
 jusági és népkönyvtár” III. kötetének —
 „Munka és jutalom.” elbeszélése Bánfi Jánosról —
 utolsó ívei e napokban kerülnek ki a sajtó alól.
 A kiadó.

A tegnapi heti vásár különösen gabanemü-
 ekbén igen élénk volt.

A vadászkör arról panaszkodnak, hogy nyúl
 és fogoly igen kevés van. Ellenben ugódi birtok-
 sok nagy pusztításokról beszélnék, melyeket a Ba-
 könyből kitörő vaddisznók és szarvasok a kapás
 növényeknek tesznek. Tehát, ha nem lesz nyúl, hát
 lesz vaddisznó, s fogoly helyett be lehet érni a
 szarvassal.

Figyelmeztetjük t. olvasóinkat Kriváczy József
 ur, az országos honvéd-egyletek központi választmá-
 nyi elnökek lapunk mai számába közölt „fel-
 hívására.” Nagy hazánkia arczképre lapunk szerkesz-
 tésébe szivesen elvállalja az előfizetés stb. köze-
 ritését, s kivánságra az előfizetők neveit is közöl-
 jük.

A bécsi lelencházról, — itteni illetőségű
 nők által ott szült négy törvénytelen gyermek száll-
 litottat a városi hatóság költségén Pápapra. Egy
 8 1/2 éves fiú: Gyula, egy 5 éves leány: Teréz,
 egy 4 éves fiú: Rezső, egy 2 éves fiú: Victor.
 Gondozás végett mindegyik anyai rokonánál helyez-
 tetett el, részint havi fizetés mellett, részint a nél-
 küli. Béesben a kilvárosokban voltak dajkaságha
 kiadva, s a haza szállítónak a lelencház igazgató-
 ságánál jelentkeve után lettek másodnapra ösze
 hordva. A mi eddigi tartásukat illeti, úgy látszik,
 hogy lelkiismeretes mostoha szülők vagy nevelők
 lehettek, mert mind igen jól néz ki, egészségesek
 és életvidorak, a szállás cseréjéssel nem sokat
 gondoltak, mert sem az uton, sem itthon szomorú
 arczot nem mutatnak. Egy a legidősebb azonban
 örökre szerencsétlen, mert jobb karja közel a vál-
 lához elvan vágva.

A pápai izr. hitközségi népiskolánál a beira-
 tások f. évi augusztus 30. és 31-én tartatnak. Az
 előadások szeptember 1-jén kezdetnek meg. Az is-
 kolások.

A zavarai malmot felgyújtották. Ha ez tovább
 tart, székségünk lesz státiáruma, hogy a gonosz-
 tevők érdemük szerint megfenyíttessenek. A káro-
 sultak rendesen azon panaszszal állnak elő, hogy a
 kikre alapos gyanuk van, azokat nem perelhetik
 be, mert újabb felgyújtástól félnék.

Gr. Zichy Jenő által írt s megjelent azon
 című röpirata: „Indítvány s tervjavaslat a néppe-
 velési egyletek tárgyában”, főbb vonalaiban a kö-
 vetkezőket tartalmazza. Népevelési egylet alakítas-
 sák — mindenféle a nevelés érdekében. Az ily egylet
 tagjai legalább egyszer mindenkorra 10 frtot
 vagy évenként legalább 30 krajczár évdíjt fizetnek,
 Czélja: a törvények alapján és a hitfelekezeti ön-
 kormányzati jogainak tiszteletben tartása mellett ha-
 zánk népevelési ügyét minden kívánatos mód-
 s eszközzel gondozni s előmozdítani. Gondot kíván
 fordítani: a tankötelesek rendes iskolába járására:
 főleg pedig az ismétli tanfolyamok életbelépteté-
 sére a szegényebb sorsu iskolásoknak ruhaneműk-
 és taneszközökkel való ellátására, az ingyene oktatás
 áldásának meghonosítására vagy mérsékelt tandíjak
 szabására; a vak-, süketnéma- és tompaelméjű
 gyermekek köllő oktatásának közvetítésére; a ma-
 gnyar nyelvnek az idegen ajkuak közötti meleg ápolá-
 sára; népevelési intézetek, de különösen a kisdö-
 vodák minél tömegesebb felállítására s szervezésére;
 a vidék viszonyaihoz mérten a gazdasági gyakorlat-
 ok, — továbbá a fa- és selyemipar-észtési — nem-
 különben a házi-ipar oktatás felkarolására; az ifju-
 sági- és népkönyvtárak felállítására s használatba
 vételére; az iskolai takarékpénztárak, — szintúgy az
 állatvédelem szövetségének terjesztésére; az ipar-és
 egészségügyi törvényeknek a népeveléssel ösze-
 függő rendelkezéinek szigoruan pontos betartásának
 előmozdítására; a kisdökd rendszerinti nagy elha-
 lálosztás előidéző okok felkutatására s fűdövs ellen-
 szulyozására; gyermekmenhelyek létesítésére; a mind-
 inkább terjedő párbaj mániának — s egyéb er-
 köleli snyedések megakadályozására, lehető kikü-
 szöbölésére, stb. Mult számunkban a gróf röpiratán-
 nak bevezetését már hoztuk.

Mégis ott van a pénz a hol nem keresték,

— ezt mondá az a nőséled ki urától egy pénz-
 zes tárczát ellopván, lelki furdalásai vagy a bünte-
 vástól való félelem következtében a lopott tárgyat
 visszahangozotta oda, a hol szerinte még nem keresték.

Az „Ország Világ” 18. füzeté köveketé tal-
 talommal jelont meg: Erös Kálmán ur házassága,
 elbeszélés Vértési Arnoldól. — Lili úni, rajz Szé-
 faludtól. — A buzás papné, költemény Vargha
 Gyulától. — Kutona József kiadatlan drámáiról,
 Abafi Lajostól. — A szivről (egy orvos csevésési)
 dr. Szatmáritól. — Régi dolgok. — A kolosvári
 nemzeti színház és Schwarzenberg Károly herceg
 Jakab Elektől. — A háztartás kormányzata (gazdá-
 sági csevésés) Gelléri Mórtól. — A Thermane Anto-
 niniana Romában, dr. Prém Józseftől. — Az Er-
 zsebet szégyényápoló ház és dr. Rózsay József, Zent-
 ya Dezsőtől. — Rodey Lucia, francia regény,
 fordította Veres Sándor. — Levelezés Fejérpatak
 Lászlótól. — Parad (képpel). — Frisi várkastély
 (képpel). — A javasszonyról (képpel). — Betyár-
 áldozás (képpel). — A Thoroczokayak ősteszke
 Rozsok-Szt.-Györgyön, Nemes Ödöntől (képpel). —
 Találmány. — Mesterségek napfény, Kolbenhey-
 Gyulától. — Színház. — Irodalom. — Divat,
 Charlotától. — Pecsét- és ezimertár, Czobor Bóladól.
 — Előfizetési ára ezen folyóiratnak negyed évre 2
 frt 50 kr.

Márkus István orsz. gyűlési képviselő aug 13
 éves korában meghalt Kis-Mártonban. A fiatal
 nemzedék egyik legjelesebb tagja vészett el benne.
 Bóke hamvaivá!

Városunkban meghaltak f. hó 19—25-ig:
 Szabó Mihályról, r. k. 66 éves, helyvész. Mallinger
 Károly, gyermeke István, r. k. 8 napos, gyengeség.
 Varga József, leány Rozália, r. k. 10 hetes, sor-
 vadás. Arvai Lidia, á. h. 24 éves, ömörgezés. To-
 met János, gyermeke József, r. k. 1 1/2 éves, nek-
 gyik. Kompánki Julia, gyermeke Mihály, r. k. 3
 napos, gyengeség. Boconor Istvánról, h. h. 60 éves,
 tódvész. Varga János, gyermeke Ferenc, r. k. 10
 hónapos, lukhurut. Bakonyi Anna, gyermeke János,
 r. k. 3 hetes, gyengeség. Vehofer György, leány
 Anna, á. h. 3 hónapos, sorvadás, József Ferenczól,
 r. k. 35 éves, szühelzés. Német Károl, leány
 Louiza, r. k. 1 1/2 éves, lukhurut.

Szerkesztői levelezés.

St. F. Kassa. A hiányzó számokat, a memyre el-
 keríthetők lesznék, a kadóhivatalt meg fogja küldeni.
 Töböt többet várom. Üdvözlök.

Acutus. A miútdóm lesz, azonnal. Addig türelm.
 Dr. L. J. Gyrtt. Az „episod” jóni fog. Érdékes. A
 papot mintha ismerék. Nem a szomszédiban van?
 T. munkatársainknak szolgáljon tudomásul, hogy
 bérmentelen levelek nemkiölt sem fogadunk el.

R. K. Szándékunk volt az egészért átvenni, de jó
 jobb. Közönet s üdvözlöt!
 Vagy... Hát én csakugyan komolyan azt gondolo-
 hogy ereiben költö vele? Lehetetlen!

Kelet mutatnak (távol földet? szerk) a távol hegyek,
 Oda vágyók, oda, oda megyek,
 Ott van az én lelke mulatása.

Szebb is ott a nap, hollet rágyógsz.

Olvasa el, kéjűnk, s tőjező megazni.

M. J. Aszd. A levél nem közérdeklő, azért nem is köz-
 löljük. Aztán, hogyan lehet névnapot megjelözeni?

Gabona-árak.

PÁPA:

100 kigr. vagyis méterzésánként.

Buza: jő 10 frt. 80 kr., közép 9 frt. 40 kr., alsó
 10 frt. — kr.

Rozs: jő 9 frt. — kr., közép 8 frt. 60 kr., alsó
 8 frt. 20 kr.

Árpa: jő 6 frt. 60 kr., k. 6 frt. 20 kr. és a 6 frt. — kr.

Zab: jő 6 frt. 30 kr. k. 6 frt. 10 kr. és 6 frt. 90 kr.

Tengeri: jő 8 frt. 40 kr., k. 8 frt. 20 kr. és a — frt. — kr.

Burgonya: — frt. — kr., közép 1 frt. 50 kr.
 Szenca: jő 2 frt. 60 kr. k. 2 frt. 10 kr.
 Zsup: jő 2 frt. 40 kr. közép 2 frt. — kr.

Pápa, 1880. augusztus 27. Wolta József,
 polgármester.

VASUTI MENETREND.

PÁPA-GYÖR-KIS-CZELL.

Indul:

Páparól Kis-Czell felé d. e. 12 ó. 24 p.; d. u. 7 ó. 54 p.
 „ Győr felé d. u. 2 ó. 6 p.; regg. 6 ó. 42 p.

Érkezik:

Páparól Kis-Czellből d. u. 2 ó. 44 p.; regg. 6 ó. 12 p.
 Győrből d. e. 12 ó. 19 p.; d. u. 7 ó. 29 p.

GYÖR-BÉCS-BUDAPEST.

Győrből ind. Bpest felé 11 ó. 20 p. d. e. 10 ó. 16 p. este.
 Győrből ind. Béesfele 5 ó. 17 p. d. u. 4 ó. 26 p. regg.

SZOMBATHELY-SOPRON-NAGY-KANIZSA.
 Szombathelyről indul Sopron felé 3 ó. 6. 15 p. regg.
 „ „ „ „ „ „ 9 ó. 6. 15 p. d. u.
 „ „ „ „ „ „ 3 ó. 10. 10 p. d. u.
 „ „ „ „ „ „ 7 ó. 6. 51 p. este.

Felölös szerkesztő: Bánfi János.